

CRÍTICA CINEMA

Marcel·lí Borrell

Fotogènic melodrama femení

1 De què va? Japó, anys 30. La petita Chiyo i la seva germana són venudes, amb el temps es converteix en geisha desitjada...

2 Com va? La premsa del ram i els *press-books* de les distribuïdores apunten que l'adaptació cinematogràfica del *best-seller* homònim del ianqui Arthur Golden –que s'ha fet de *golden*, és a dir, d'or–, es pot contemplar com la versió pseudonipona de La Venta-focs. I parlant d'or, el rei Mides de Hollywood, Steven Spielberg, l'ha produït per enlluernar els occidentals. D'igual manera que tenim pel·lícules carregades de testosterona per a satisfacció dels mascles, disposem també de films amarats d'endorfina –hormona

més femenina diuen– de les que, davant el perill de vida o mort, ofereixen força, velocitat i concentració. O fugir o lluitar: la preocupació com a autopista per a l'èxit. Comptat i sense debat, aquesta és la situació dramàtica de la protagonista d'un melodrama exòtic, vestit de quimonos, tocs de teatre kabuki, pluges i boirines, generós en rivalitats femenines, amors platònics, i per tant, quasi impossibles. Però fotogènics. Rob Marshall –*Chicago*–

s'encarrega d'extreure polides llums sentimentals en grau superlatiu. Les memòries són llargues, però dit en benefici, no se'n fan.

3 I va: per al públic femení, que no feminista, i senyors fets a l'antiga.

Memorias de una geisha

Director: Rob Marshall. Intèrprets:
Zhang Ziyi, Michelle Yeoh, Gong Li,
Suzuka Ohgo, Ken Watanabe, Cary
Tagawa. EUA, 2005. 146 minuts.
Lauren, Rambla.